

ЯРКО

ХУДОЖЕСТВЕНО ПРИСЪСТВИЕ

Третата вечер на XXI международен фестивал „Мартенски музикални дни“ принадлежи на Варненската филхармония под ръководството на з. а. Иван Маринов. Един извистолитен оркестър, който години наред е представител на най-доброто, създадено от българската музикална култура. Представител на интерпретаторско майсторство и артистична отговорност, поселя кънговете на това, което днес наричаме избуяла художествена култура.

Такава е и нагласата на този, който слуша, влязъл в концертната зала без предубеждение и с добронамереност, споделящ това, което в момента го е развълнувало.

Програмата е респектираща — от Дебюси и Прокофиев до родното творчество. Всичко е осъзнато и поднесено с желание за творческо обнуване, за отстояване на професионален престиж. И той се почувствува още в началото и като намерение, и като творческа реализация. Определен от художествено присъствие на Иван Маринов. И, разбира се, на целия колектив.

За творчеството на Дебюси и неговото интерпретиране е говорено и писано не малко. И всеки контакт с него крие художествен риск. Но мисля, че такъв риск от

съществува в споменатата вечер. Прелюдът „Следобедът на един фавн“ и първообразът на Маларме изискват не само богатство на оркестровия колорит, но и съдържатост, туширана в своята динамична амплитуда. Диригент и оркестър, явно присели авторовото естетическо кредо, доведоха изпълнението на творбата до убеждение на слушателя.

Същите мисли за достойно представяне вълнуваха и в Концерт за пиано и оркестър № 1 от В. Стоянов. Трябва да се подчертае осезателното присъствие на солиста-пианист Борис Неделчев, интерпретатор с подчертани технически и художествени възможности. Той се отличава с искреност и със стремеж към ярка защита на изпълняваното от него музикално произведение. Приетен повод, за да го чуем и на „бис“. Но следва да отбележим и нещо друго, което също направи силно впечатление. Това е контрастно съпоставяне на двете теми в първата част (твърде характерно за инструментално-симфоничното творчество на автора), при което камерният характер на солирания инструмент е умело подплатен с широката симфонична звучност на оркестровия апарат. Специфика, отлично подчертана от диригента

Що се отнася до втората

част на концерта, следва да се отбележат собственият по черк на диригента, неговото артистично виждане и реализация на едно крупно художествено намерение. Преди всичко тя се отличава с простота на изказа и със специфичните за Прокофиев витална лирика, светлина на поривите (философски осмислена), с белези на известна драматичност, която често „общува“ с гротеската. Следва да отбележим и трагедияното начало, и подчертания хуманизъм на финалния апофеоз.

Тук му е мястото да се подчертае и високото присъствие на оркестровия апарат. Той музичира с благодарна мекота. Изчистен интонационно, балансиран между отделните шрайхови групи и между шрайха и духовите инструменти, оркестърът на Варненската филхармония е благодарен апарат за творческа работа. Направи хубаво впечатление неговата коректност към изпълняваните творби, способността му да изгражда широки художествени линии, неговата артистична гъвкавост.

Не на последно място следва да се отбележи и отзывчивостта на публиката, приела изкуството на гостите от Варна с благодарност и очакваща нови срещи с него.

Асен НИКОЛОВ